

Győri Ítéltábla

Mf.V.30.036/2021/8.

Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság Dr. Oláh Csaba Péter Ügyvédi Iroda (cím13) által képviselt Felperes1 (cím19) I.r., Felperes2 (cím19) II. r., és Felperes3 (cím19, th: cím5) III. r. felpereseknek dr. Neukum Flórián ügyvéd (Cím17) által képviselt Alperes1. (Cím1.) alperes ellen munkáltató egészségsértése miatti kárfelelősség megállapítása iránt indított perében, mely perbe a dr. Karczub Péter ügyvéd (cím15) által képviselt Alperesi beavatkozó1 (cím12) alperesi oldalon beavatkozott a Székesfehérvári Törvényszék előtt 2021. március 25. napján kelt 71. M. 70.066/2020/45. szám alatti ítéletével szemben az alperesi beavatkozó által 46. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a megfellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Az ítéltábla kötelezi az alperesi beavatkozót, hogy 15 napon belül fizessen meg I. r. felperesnek 37.875 (harminchétezer-nyolcszázhetvenöt) forintot, II. r. felperesnek 60.100 (hatvanezer-száz) forintot, és III. r. felperesnek is 60.100 (hatvanezer-száz) forintot, mint másodfokú perköltséget.

Az ítéltábla kötelezi az alperesi beavatkozót, hogy külön felhívásra az Állam javára fizessen meg 398.300 (háromszázkilencvennyolcezer-háromszáz) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Ezt meghaladóan a peres felek felmerült költségeiket maguk viselik.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A másodfokú bíróság által irányadónak tekintett tényállás szerint az I. r. felperes néhai Név1 házastársa, a II., III. felperesek a gyermekei. Az alperes néhai Név1 munkáltatója, akivel 2014. május 15-től 2015. május 15-ig létesített határozott idejű munkaviszonyt.

[2] Néhai Név1 2014. május 23-án az alperes által kivitelezett épület felújítás során halálos munkahelyi balesetet szenvedett. A néhai az épület koszorúbetonozásában működött közre oly módon, hogy a betonpumpa kiömlőcső végét tartotta, irányította, miközben a

készbetont szállító cég1 gépjárművezetője a betonpumpát kézívezérlővel irányította. Eközben azonban a betonpumpa gémje az épület előtt húzódó elektromos hálózatot szabálytalanul megközelítette, amelynek következtében elektromos ív keletkezett. Ennek hatására a kiömlőcső végét tartó Név1t halálos áramütés érte.

[3] Néhai Név1 a baleset bekövetkeztekor 42 éves volt. Az I. r. felperessel harmonikus házasságban éltek, szeretetben nevelték az akkor 12 éves II. r. felperest, és a 15 éves III. r. felperest.

A néhai nemcsak anyagilag gondoskodott a családjáról, hanem a gyermekekkel kapcsolatos teendőkből is kivette a részét.

A gyermekek, különösen II. r. felperes szoros, bensőséges kapcsolatban álltak az édesapjukkal. A II. r. felperes és néhai Név1 közös szenvedélye a lovaglás volt, II. r. felperes 2006. évtől saját lovat kapott, amelyet édesapjával közösen gondoztak.

[4] A balesetet követően a felperesek élete gyökeresen megváltozott, az édesapa, illetve a házastárs elvesztését súlyos traumaként élték meg.

Az I. r. felperes 10 kg-ot fogyott, erősen dohányzott, alvászavarokkal küzdött. Több munkahelyen vállalt munkát, hogy gyermekeiről megfelelően gondoskodjon. A korábbi, a házastársával közös lakókörnyezetben nem talált nyugalmat, ezért a felperesek 2015-ben helység1ra, majd helység2ba költöztek.

Az I.r. felperes 2014. év végén új társat talált, a férje elvesztése azonban a párkapcsolatára rányomja a bélyegét.

Gyakran kimerült, a hangulata labilis, szorongó, gyermekei jövőjéért aggódik.

A házastársa elvesztését az eltelt időszak alatt csak részben tudta feldolgozni, pszichiátriai kezelést igénylő, kóros mértékű gyászreakció aktuálisan nem tapasztalható nála.

[5] Az édesapa elvesztése a gyermekeket súlyosan megviselte, mindketten zárkózottak lettek, deviáns viselkedésformákat mutatnak.

A II. r. felperes a család költözése miatt általános iskolát váltott, majd középiskoláit helység3n folytatta. Veszteségként élte meg, hogy az édesapja által neki vásárolt lovat 2016-ban családi okokból el kellett adniuk.

2017-ben a kollégiumban rövid ideig a combját és karját vagdosta. Tanulmányi eredményei szélsőségesek voltak. 2020. szeptembertől kollégistaként helység4en tanul.

A II. r. felperesnél az édesapa elvesztése érzelmi labilitással, hangulatingadozással járó súlyos krízist okozott. Jelenleg életvitelének folytatására képes, jövőképe formálódik.

[6] A III. r. felperes az édesapja halálát követően a közösségben nem volt bevonható, alkoholt fogyasztott, a virtuális világba zárkozott, deviáns magatartásformát mutatott. Az érzelmi kötődése mind a tágabb családjával, mind az édesanyjával meglazult. Az édesapa halála után szakmát váltott, és rendész informatikus szakról, hegesztő szakra tért át.

2018-ban létesített párkapcsolata személyiségére pozitív hatással volt, azonban a későbbiekben az megszakadt.

Az édesapa elvesztését nem tudta teljesen feldolgozni, a veszteség a mindennapjait jelenleg is befolyásolja, a hangulata labilis, negatív színezetű, enyhe depresszív tüneteket mutat. Jelenleg dolgozik, az anyai nagyszülővel helysége5en él.

[7] A II.r. III.r. felpereseknél kóros mértékű pszichés tünet aktuálisan nem tapasztalható, az elfojtott trauma azonban későbbi válsághelyzetben aktivizálódhat, és neurotikus vagy depressziós tünetet eredményezhet.

[8] A biztosító1. - a cég1-vel kötött felelősségbiztosítási szerződés alapján - 2016. szeptember 17-én I. r. felperesnek 1.000.000 forint, II-III. r. felpereseknek 1.300.000-1.300.000 forint sérelemdíjat fizetett meg.

A cég1 2018. február 5-én kelt megállapodással Név1 balesetért a felelősségét elismerte, és kártérítésként további 6.400.000 forintot fizetett meg akként, hogy abból 978.813 forintot vagyoni kártérítésre, míg a fennmaradó 5.421.187 forintot a felperesek részére egymás között egyenlő arányban sérelemdíjként számoltak el.

[9] Az I. r. felperes javára összesen 2.807.063.- forint, a II-III. r. felperesek javára pedig személyenként 3.107.062.- sérelemdíjként – a fentiek szerint - kifizetésre került.

[10] A Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 3.M.126/2018/17. számú ítéletével megállapította az alperes kártérítési felelősségét néhai Név1 balesetért, és kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felpereseknek személyenként 4.000.000 forint sérelemdíjat és 121.252 forint vagyoni kártérítést.

[11] Az alperes és az alperesi beavatkozó - vagyoni kárösszegre vonatkozó rendelkezéseket nem érintő – fellebbezésére tekintettel eljáró Székesfehérvári Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2.Mf.20.263/2019/4. számú végzésében az elsőfokú ítélet fellebbezett részét - az elsőfokú perköltségre is kiterjedően - hatályon kívül helyezte.

A törvényszék kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá, hogy a felperesek kártérítési igénye a néhai munkavállaló, valamint az alperes munkáltató között fennállt munkaviszony alapján volt vizsgálándó és elbírálándó.

Az alperesnek a Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. tv. (Mt.) 166. § (1) bekezdése alapján munkáltatóként objektív kártérítési felelőssége áll fenn.

A munkáltató közreműködőjeként eljáró külső cég (cég1) esetleges közrehatása a balesetben a munkaügyi jogvitában kármegosztásra nem teremt alapot. A cég1 felelőssége az alperes és a cég1 jogviszonyában bír jelentőséggel.

A külön egyezség szerint megtérített összeget a felpereseket ért károk megtérülésének vizsgálata körében kell figyelembe venni. Rámutatott a törvényszék, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás adatai alapján helytállóan következtetett a sérülti közrehatással, illetve a kármegosztással kapcsolatos alperesi érvelés alaptalanságára.

[12] Ugyanakkor a másodfokú bíróság kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a kereseti igény összecszerűsége, a sérelemdíj mértéke tekintetében a bizonyítást a szükséges körben nem folytatta le, ezért a fellebbezéssel érintett ítéleti rendelkezés megalapozatlan, érdemi felülvizsgálatra nem alkalmas.

A másodfokfokú bíróság a megismételt eljárásban előírta a felperesek személyes meghallgatását, az általuk meghivatkozott okirati bizonyítékok (gyámügyi eljárás dokumentációja, iskolapszichológusi feljegyzések) beszerzését, valamint az indítványozott tanúbizonyítás foganatosítását, majd ennek függvényében a felperesek által állított, súlyosabb lelki problémák alátámasztásához nem mellőzhető szakértői bizonyításra vonatkozó tájékoztatást. Rámutatott, hogy a bizonyítás fentiek szerinti kiegészítését követően lesz az elsőfokú bíróság abban a helyzetben, hogy a felpereseknek járó sérelemdíj összegét meghatározza.

[13] A megismételt eljárásban a felperesek a kereseti kérelmükben személyenként 4.000.000 forint sérelemdíj, és ügyvédi munkadíjból álló perköltségük megfizetésére kérték kötelezni az alperest.

Kifejtették, hogy a halálos munkahelyi balesetet szenvedett néhai Névl vonatkozásában az alperesi munkáltató által tanúsított magatartás, - azaz a munkáltató felelőssége a baleset bekövetkeztéért - önmagában megvalósítja a hozzátartozók személyiségi jogainak megsértését.

A családfő elvesztése mind a tanulmányaikat folytató kiskorú gyermekek, mind a családfenntartás terhével egyedül maradt édesanya számára olyan érzelmi és egzisztenciális hátrányt okozott, amely a sérelemdíj felperesek által megjelölt mértékét alátámasztja. A felperesek az életminőségük érzelmi veszteségen túlmutató elnehezülésére hivatkoztak. Az I. r. felperes pszichológusi segítségre szorult, a II. r. felperesnél szuicid készletések jelentkeztek, míg a III. r. felperes befelé forduló, fokozott alkoholfogyasztással járó deviáns viselkedést tanúsított.

[14] Az alperes a kereset elutasítását és a felperesek perköltségben marasztalását kérte.

A kereset jogalapját nem vitatta, azonban a felperesek sérelemdíj iránti igényét személyenként 1.000.000 forint összegben ítélte alaposnak. A felperesek ugyanis a személyi jogsértés tényén túl nem bizonyították azokat a többlettényállási elemeket, amelyek a sérelemdíj általuk igényelt mértékét alátámasztanák.

[15] Az alperesi beavatkozó is a kereset elutasítását kérte.

Azzal érvelt, hogy a per korábbi II. r. alperese (cég1) és annak biztosítója által kifizetett, összesen 10.000.000.- forint mindhárom felperes sérelemdíj iránti igényét fedezte.

A kereset jogalapját nem vitatta, azonban a sérelemdíj mértékének megállapításánál kérte figyelembe venni azt, hogy a balesettel összefüggésben nem csak a munkáltató, hanem a korábbi II. r. alperes felelőssége is felmerült, akinek felróhatósága nagyobb arányú az alperesénél.

[16] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. r. felperesnek 2.192.937 forint sérelemdíjat, és 241.300 forint perköltséget, a II. r. és III. r. felpereseknek személyenként 2.892.938 forint sérelemdíjat, és 279.400 forint perköltséget, valamint az államnak – külön felhívásra – 759.200 forint illetéket, továbbá a Székesfehérvári Törvényszék Gazdasági Hivatala külön felhívására 59.050 forint költséget.

Ezt meghaladóan a kereseti kérelmet elutasította.

[17] Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy az alperes kártérítési felelőssége a felperesekkel szemben a Munka törvénykönyvéről szóló 2012.évi I. tv. (Mt.) 166.§ (1) bekezdése, 171. § (1) és 194. § (1) bek. b) pontja alapján fennáll.

[18] Hangsúlyozta, hogy a kereseti kérelem jogalapjának fennálltáról a Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a Székesfehérvári Törvényszék 2.Mf.20.263/2019/4/I. számú határozatában foglaltak szerint jogerősen döntött.

A jogerős ítéletben a bíróság megállapította, hogy az alperes felelőssége a bekövetkezett munkahelyi baleset következményeiért fennáll, és ítéletében vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezte az alperest.

Ugyanakkor sem a sértetti közrehatás alapján, sem a korábbi II. r. alperes felelősségének munkaügyi perben való megállapítása alapján kármegosztásra nem látott alapot.

[19] Utalt arra, hogy a munkáltató mind a saját másik munkavállalója, mind a megbízásából eljáró külsős cég munkavállalója magatartásáért is felel a munkavállalóival szemben, és a munkajogviszony keretében bekövetkezett kár megtérítésére köteles. A kártérítés és a sérelemdíj megfizetésére tehát a munkáltató, azaz az alperes köteles a

felperesek javára, a harmadik személy által a felperesek részére megfizetett kártérítés, illetve sérelemdíj összegét az alperes fizetési kötelezettségének megállapításánál kell figyelembe venni.

[20] Az elsőfokú bíróság abból indult ki, hogy az Mt. 9. § (1) bekezdése szerint a 2013. évi V. tv. (továbbiakban: Ptk.) sérelemdíj megállapítására vonatkozó, a Ptk. 2:42-54. §-ainak alkalmazásakor az Mt. kárfelelősségre vonatkozó szabályai az irányadók, vagyis a munkáltató felróhatóság nélküli, objektív felelőssége az elbírálás alapja.

A Ptk. 2:42. § (1) bekezdése a személyiségi jogokat általános jelleggel részesíti védelemben. Ez a védelem nem csak a Ptk. 2:43. §-ában felsorolt személyiségi jogokra, hanem - a törvény és mások jogainak korlátai között – valamennyi, a személyiség szabad kibontakozását biztosító személyiségi jogosultság védelmét jelenti. A felperesek sérelemdíj megfizetése iránti igénye akkor alapos, ha az alperes magatartása a felperesek személyiséghez fűződő valamely jogát sértette meg. Figyelemmel arra, hogy az alperest a halálos munkahelyi baleset bekövetkezéséért felelősség terheli, ezért a baleset következményéért, azaz a felperesek családi kapcsolat egységéhez fűződő személyiségi joga sérelméért is felelősség terheli, ami a Ptk. 2:52. § (1) bekezdése alapján a sérelemdíj iránti igényüket is megalapozza.

[21] A sérelemdíj a személyiségi jogok megsértésének vagyoni elégtétellel járó kompenzációja. A károsultat ért hátrány csökkentéséhez, vagy kiküszöböléséhez szükséges olyan összegű kárpótlást kell megítélni, amely arányban áll az elszenvedett - a mindennapi életben, a munkavállalásban, a családi és társas kapcsolatok korlátozottságában megnyilvánuló - sérelemmel.

A perben a felpereseknek a jogsértés tényén túl azt kellett bizonyítania, hogy olyan súlyú személyiségi jogsértés érte őket, amely alapján – a kereseti kérelemben követelt összegű – sérelemdíj megfizetésére tarthatnak igényt.

Az elsőfokú bíróság a sérelemdíj mértékét a másodfokú bíróság által előírt bizonyítás lefolytatását követően a jogsértés súlya, a sértettre és a környezetre gyakorolt hatása és az eset összes körülménye alapján állapította meg.

[22] Néhai Név1 halálával az I. r. felperes a házastársát, a II-III. r. felperesek pedig az édesapjukat veszítették el, mindegyikük esetében a teljes családban éléshez fűződő személyiségi jog sérelme állapítható meg.

A felperesek számára a hozzátartozói kapcsolat nem csak vér szerinti kapcsolatot takart, hanem nagyon szoros érzelmi kötődést, és a kiskorú gyermekek esetében pedig egzisztenciális és anyagi rászorultságot is.

I.r. felperes a házastársa halálával nem csak a társat, hanem a szülőtársat is elvesztette, ezért egymaga kényszerült a családfenntartói szerepbe, ennek anyagi, érzelmi és gyermeknevelési nehézségeivel együtt.

A bíróság figyelembe vette, hogy a pszichológus szakértői vélemény szerint a házastárs halálát az I. r. felperes már részben feldolgozta figyelemmel arra is, hogy 2014. év végén új kapcsolatot létesített.

[23] A II-III. r. felperesek a baleset következményeként az életük korai szakaszában nemcsak érzelmi, egzisztenciális, valamint anyagi támaszukat veszítették el, hanem a pótolhatatlan apai kapcsolat lehetőségét is.

A néhai halála bekövetkeztével érzelmi okokból szükséges költözést a II-III. r. felperesek apai rokonsághoz fűződő kapcsolata is megsínylette, a tágabb családdal egymás napi életének már nem voltak részesei.

Az elsőfokú bíróság figyelemmel volt a szülő elvesztését követően jelentkező súlyos, a deviancia tüneteit is hordozó pszichés krízisre, amely mind a II., mind a III. r. felperesnél kialakult, és amely túlmutatott az általános gyászreakción.

[24] Noha a felpereseknek jelenleg nincs kóros mértékű pszichés tünete, azonban életük válságos időszakában az őket ért trauma aktivizálódhat, pszichés állapotuk romolhat, azaz 7 évvel néhai Név1 halála után sem dolgozták fel maradéktalanul az őket ért veszteséget.

A sérelemdíj összegszerűségénél a törvényszék figyelembe vette, hogy az I. r. felperesnél kevésbé, míg II-III. r. felperesnél olyan súlyos pszichés sérülés jelentkezett, amely az I-II. r. felperesnél átmeneti, a III. r. felperesnél azonban tartós elmagányosodást eredményezett.

A fenti körülmények együttes mérlegelésével az I. r. felperes esetében a bíróság 5.000.000 forintban, a II-III. r. felperesek esetében 6.000.000 – 6.000.000 forintban mérlegelte az őket ért nem vagyoni sérelem kompenzálására alkalmas sérelemdíj összegét.

[25] Az elsőfokú bíróság - a Kúria Mfv.X.10.169/2020/4. számú döntését felhívva - kitért arra, hogy az általa megállapított összeg az irányadó bírói gyakorlatnak is megfelel.

[26] A bíróság a felpereseknek járó 5.000.000, illetve 6.000.000 – 6.000.000 forintból a részükre már sérelemdíjként kifizetett összegeket levonta, erre figyelemmel az I. r. felperesnek járó sérelemdíjat 2.192.937 forintban, míg a II-III. r. felpereseknek járó összeget 2.892.938 -2.892.938 forintban határozta meg.

[27] Az elsőfokú bíróság a perköltségről az 1952. évi III.tv. (rPp.) 81. § (2) bekezdése alapján döntött figyelembe véve azt, hogy a kereseti kérelem a jogalapját tekintve alapos, az összegszerűségét illetően pedig nem volt nyilvánvalóan eltúlzott.

Az elsőfokú bíróság a fentiek alapján kötelezte az alperest az ügyvédi munkadíjból álló elsőfokú perköltség felperesek javára való megfizetésére, valamint - a 6/1986.(VI.26.) IM. rendelet 13. § (1) bekezdése alapján - a feljegyzett 759.200 forint illeték állam javára való,

illetve 59.050 forint állam által előlegezett költség Székesfehérvári Törvényszék Gazdasági Hivatala javára való megfizetésére.

Az ügyvédi munkadíj összegét az elsőfokú bíróság a pertárgyértékből kiindulva az elvégzett ügyvédi munkával arányban állapította meg tekintettel a per időtartamára is. Ennek összegéhez hozzá számította a hatályon kívül helyező végzésben a felperesek javára megállapított, személyenként 101.600 forint összegű másodfokú költséget is.

[28] Az ítélettel szemben az alperes beavatkozója élt fellebbezéssel, kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását, mindhárom felperes vonatkozásában a megítélt összeg 1.000.000 – 1.000.000 – 1.000.000 forintra történő leszállítását.

Indítványozta az ítélet kiegészítését, és a pernyertessége arányában részére elsőfokú perköltség megállapítását.

[29] Kérte a felperesek javára megítélt ügyvédi munkadíj 50 %-kal történő leszállítását akként, hogy I. r. felperesnek 55.000 forint + áfa, a II-III. r. felpereseknek 70.000 forint + áfa megállapítása indokolt.

[30] Az alperesi beavatkozó álláspontja szerint az ítélet egyoldalú mérlegelésen alapul, az elsőfokú bíróság az alperes és a beavatkozó által felhozott érveket nem cáfolja meg, ezért döntése jogsértő és megalapozatlan.

Az alperes beavatkozója a másodfokú bíróság hatályon kívül helyező végzésében kifejtett álláspontját akként értelmezte, hogy a 4.000.000 forint sérelemdíj a szokásos mértéket meghaladó volt, éppen ezért, ennek igazolása céljából vált szükségesé a további bizonyítás lefolytatása. Rámutatott azon ellentmondásra, miszerint a hatályon kívül helyezett korábbi elsőfokú döntés figyelmen kívül hagyta a máshonnan megtérült összegeket és a felperesek javára személyenként 4.000.000 forint sérelemdíjat tartott indokoltnak, ugyanakkor a törvényszék a jelen fellebbezéssel támadott ítéletében a sérelemdíj összegét lényegében megemelte, noha kivonta abból az egyéb forrásból megtérült összegeket.

A beavatkozó sérelmezte, hogy az megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság a sérelemdíj eleve magas összegét a másfélszeresére megemelte.

[31] Az alperesi beavatkozó fellebbezésében sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a mérlegelés alapjául szolgáló tényeket, a rendelkezésre álló bizonyítékokat nem kellő súllyal értékelte, és azokat nem a maguk összességében vette figyelembe.

Az alperes beavatkozója az I-II-III. r. felperesekre vonatkozó pszichológus szakértői vélemény és az ítéleti indokolás összevetésével rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság a szakvéleményeket a leírtakkal ellentétesen interpretálta, és azokra, mint a felperesi álláspont megerősítésére hivatkozott, noha a szakvélemény az ítéleti indokolást nem teljes mértékben támasztja alá.

Nem értékelte az elsőfokú bíróság, hogy a felperesek orvosi segítséget nem vettek igénybe.

[32] A fellebbező a BH.1997. 340. számú jogeset felhívásával kiemelte, hogy a fellebbviteli eljárás keretében a bíróság mérlegelési körébe tartozó kérdés általában nem vizsgálható, és nincs lehetőség a lefolytatott bizonyítás adatainak újabb összehasonlítására. Vizsgálhatja azonban a bíróság azt, hogy a mérlegelés eredményét meghatározó indokok helyesek-e, nincs-e bennük nyilvánvalóan téves következtetés.

Hangsúlyozta, hogy a fellebbviteli bíróság azt vizsgálhatja, hogy a mérlegelés körébe vont adatok értékelése során a bíróság nyilvánvalóan téves, vagy okszerűtlen következtetésre jutott-e (BH. 2012. 173. sz. a Mfv.I.10.464/2012/8. sz. döntés).

[33] A jelen tényállással összefüggésben a fellebbező arra hivatkozott, hogy a fél, vagy hozzátartozó előadását, annak tükrében kell értékelni, hogy az nyilvánvalóan szubjektív és elfogult, szemben a kirendelt pszichológus szakértői vélemény tartalmával, ezért ez utóbbit nagyobb súllyal kell figyelembe venni. A bizonyítékok értékelésének fenti szempontjai mellett az elsőfokú ítéletben megállapított sérelemdíj mértékét jelentősen eltúlzottnak tartotta.

E körben utalt a Nyíregyházi Közigazgatási Munkaügyi Bíróság 6.M.11.59/2015/58. számú ítéletére, valamint a BH. 2010. 8.345. számú határozatra.

[34] Kifogásolta azt is, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztott rendelkezni a beavatkozó javára a másodfokú bíróság által megállapított 304.800 forint viseléséről.

[35] A beavatkozó álláspontja szerint a felperesek javára megállapított ügyvédi munkadíj eltúlzott, az erre vonatkozó indokolás minden egyediséget nélkülöz. A per nem volt bonyolult megítélésű, mindössze egyszerűségi kérdést kellett eldönteni. A felperesek eredeti, 30.000.000 forintos igényéhez képest a marasztalás lényegesen kisebb, továbbá az eljárás elhúzódása is a felperesek terhére róható, mivel az alapeljárásban a kereseti kérelmük alátámasztására bizonyítási indítványokat nem terjesztettek elő, erre csak a hatályon kívül helyezés eredményeként került sor.

[36] A felperesek a fellebbezési ellenkérelmükben az ítélet helybenhagyását indítványozták, és a másodfokú perköltség megfizetésére kérték kötelezni az alperest, és a beavatkozót.

Az álláspontjuk szerint a rPp. 57. § (1) bekezdés 2. fordulatában foglalt feltételek nem állnak fent, ezért az alperesi beavatkozó önálló fellebbezési joggal nem rendelkezik. Mivel az alperes fellebbezést nem terjesztett elő, ezért a beavatkozó fellebbezése nincs összhangban az általa támogatott fél nyilatkozatával.

[37] Rámutattak, hogy iratellenes a fellebbezésben foglalt azon megállapítás, hogy a másodfokú bíróság a korábbi elsőfokú határozatot a sérelemdíj szokásos mértéket meghaladó volta miatt helyezte hatályon kívül. Erre ugyanis a szükségesnek látott bizonyítás hiányosságai miatt került sor.

[38] Az elsőfokú eljárásban előadott érvelésüket fenntartották, a felperesek kiemelték, hogy az alperesi beavatkozó által felhozottakra a szakértő a szakvéleményében kellő részletességgel reagált, és leírta a felpereseknek okozott pszichés sérelem mértékét, és 7 év elteltével is részben fennálló kihatásait. Az elsőfokú bíróság ítéletében a szakvélemény alapulvételével részletesen kifejtette indokait, melyek mindhárom felperes vonatkozásában messzemenően alátámasztják az eset egyedi körülményeihez igazodó, a szokásos mértéket meg nem haladó mértékű sérelemdíj megalapozottságát.

[39] Figyelemmel a lefolytatott bizonyítás részletességére, a bizonyítékok teljeskörű mérlegelésére és azok kellő részletességű kifejtésére az ítéletben a peradatok elsőfokú bíróság általi mérlegelése körében nincs olyan mértékű hiányosság, vagy okszerűtlen következtetés, amely indokolná azok felülmérlegelését.

[40] A fellebbezés alaptalan.

[41] A másodfokú bíróság a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között felülvizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletét az rPp. 253.§ (3) bekezdésében írtak szem előtt tartásával, és megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást az összecszerűség körében a szükséges, egyben elégséges mértékben lefolytatta, a másodfokú bíróság végzésében előírtaknak eleget tett, és megalapozott tényállásból helytálló jogi következtetést levonva állapította meg a felpereseket ért nem vagyoni sérelem kompenzálására alkalmas sérelemdíjak mértékét.

[42] Az alperesi beavatkozó az elsőfokú bíróság által a felperesek javára megállapított sérelemdíj összegét egyrészt a javukra már korábban teljesített összegekre tekintettel, másrészt a bizonyítékok elsőfokú bíróság általi mérlegelésének kirívó okszerűtlensége miatt tartotta eltúlzottnak.

Az alperesi beavatkozó által, a fellebbezésében felhozott fenti indokok egyike sem alapozza meg a sérelemdíj összegének csökkentését az alábbiak okán.

[43] A felperesek eredeti kereseti kérelmükben felperesenként 10.000.000 forint sérelemdíjra tartottak igényt akként, hogy az I. r. alperes munkáltatót, illetve a baleset bekövetkeztében vétkes II. r. alperest, mint a munkáltató közreműködőjét – az utóbbira terhesebben - 40 % - 60 %-os kármegosztás figyelembevételével kérték marasztalni. Az I. r. alperest 4.000.000 forint, a II. r. alperest 6.000.000 forint megfizetésére kérték kötelezni felperesenként.

A felperesek és II. r. alperes között 2018. február 5. napján született megállapodás értelmében a II. r. alperes – a kárfelelősségét elismerve - vagyoni kártérítés és sérelemdíj jogcímén összesen 10.000.000 forintot fizetett meg a felperesek részére, amelyre tekintettel a felperesek a II. r. alperessel szemben a kereseti kérelmüktől elálltak. Ez okból a Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2018. augusztus 2-án kelt 4.M.126/2018/2. számú végzésével a pert a II. r. alperes vonatkozásában megszüntette.

[44] A megismételt eljárásban, az elsőfokú bíróság 4.M.126/2018/2. számú jogerős permegszüntető végzését követően a felperesek az alperesi munkáltatóval szembeni kereseti kérelmüket akként tartották fenn, hogy felperesenként 4.000.000 forint sérelemdíj megfizetésére kérték kötelezni az alperest.

[45] Megalapozottan indult ki az elsőfokú bíróság abból, hogy a sérelemdíj megállapítására egy káresemény, azaz néhai Név1 halálos balesete szolgált alapul.

A II. r. alperessel szembeni permegszüntetést követően a bíróságnak a kármegosztás vizsgálatára nem volt lehetősége. Helytállóan mutatott rá az elsőfokú bíróság a másodfokú bíróság hatályon kívül helyező végzésével egyezően, hogy a felperesek kártérítési igénye a néhai munkavállaló, valamint az alperesi munkáltató között fennállt munkaviszony alapján volt vizsgálendő és elbírálandó. A balesettel érintett korábbi II. r. alperes baleseti közrehatása a folytatódó munkaügyi jogvitában kármegosztásra nem teremt alapot.

Az elsőfokú bíróság az rPp. 206. § (1) bekezdésének megfelelő okszerű mérlegeléssel határozta meg az I. r. felperest megillető sérelemdíj összegét 5.000.000 forintban, illetve a II. r. és a III. r. felpereseket megillető összeget személyenként 6.000.000 – 6.000.000 forintban, és ezek összegébe a II. r. alperes, illetve annak beavatkozója által megtérített összeget beszámította. A megismételt eljárásban fenntartott kereseti kérelem korlátaira tekintettel a különbözetként fennmaradó, az I. r. felperes esetében 2.192.937 forint, míg II-III. r. felperesek esetében a 2.892.938 - 2.892.938 forint sérelemdíj megfizetésére kötelezte I. r. alperest.

[46] Az elsőfokú bíróság az általa helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések által meghatározott szempontoknak megfelelően (Ptk.2:52. § (1), (2), (3) bekezdései), továbbá az eset egyedi jellemzőit, és az irányadó joggyakorlatot figyelembevéve helytállóan határozta meg a felpereseket ért személyiségi jogsértés kompenzálásához szükséges sérelemdíj mértékét.

[47] A fellebbezésben foglaltakkal szemben az elsőfokú bíróság kellő súllyal értékelte a pszichológus szakvéleményben foglaltakat, amely alátámasztja mindhárom felperes esetében az őket ért trauma életvitelük egészére, életminőségükre és jövőképükre gyakorolt hatását, többszörösen negatív következményeit. Az elsőfokú bíróság mérlegelésének folyamatában nem érhető tetten a bizonyítékok értékelésének olyan kirívó okszerűtlensége, amely az elsőfokú döntés felülmérlegelésére alapot adna.

[48] A fentiek figyelemmel sem számítástechnikai indokokból, sem a téves mérlegelés okán a sérelemdíj összegének leszállítása nem indokolt.

[49] A bíróság az rPp.81. § (2) bekezdésének felhívásával indokát adta annak, hogy az elsőfokú eljárásban a felpereseket teljes egészében pernyertesnek tekintette, amelyből következően a pervesztes alperesi beavatkozó - a másodfokú bíróság által pusztán megállapított 304.800 forint költségét - maga köteles viselni. Ez okból az elsőfokú ítélet kiegészítése nem szükséges.

[50] Az elsőfokú bíróság megindokolta az elsőfokú perköltség felperesek javára megállapított összegét, amelyet a pertárgyérték, a kifejtett ügyvédi munka, és a pertartam megfelelően alátámaszt.

[51] A másodfokú bíróság kitér arra, hogy a fellebbezésben foglaltak az alperes álláspontjával nem ellentétesek, ezért az rPp.57. § (1) bekezdése alapján az alperes beavatkozója az önálló fellebbezését joghatályosan terjesztette elő.

[52] A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a rPp.254. § (3) bekezdése alapján - annak helyes indokaira tekintettel - helybenhagyta.

[53] Az alperesi beavatkozó fellebbezése nem vezetett eredményre, az rPp.78. § (1) bekezdése alapján a fellebbezési eljárásában felmerült költségeket viselni tartozik.

A 32/2003. (XIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján megállapított mértékű ügyvédi munkadíjat, mint másodfokú perköltséget köteles felperesek részére megfizetni, továbbá a 1990. évi XCIII tv. (Itv.) 46. § (1) bekezdése alapján meghatározott feljegyzett fellebbezési illetéket külön felhívásra köteles az állam javára teljesíteni.

Győr, 2021. október 5.

Dr.Bartus Erika s.k.
Dr.Mózsa Gábor s.k.

a tanács elnöke
bíró

Dr.Sarmon Hedvig s.k.

előadó bíró